

РЕШЕНИЕ

№ 6666

гр. София, 12.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8549** по описа за **2021** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу решение от 07.07.2021 г. по НАХД № 3652/2021 г. на СРС, НО, 95 състав. С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление № 22-007256/23.02.2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв. за извършено нарушение по чл. 11, ал. 1 от Наредба № 7 от 23.09.1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване, на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 413, ал. 2 КТ.

В касационната жалба са изложени доводи за незаконосъобразност на постановеното от СРС решение. Моли се то да бъде отменено, като бъде отменено издаденото НП. Алернативно е направено искане да бъде приложен чл. 415в от КТ или да бъде намалена определената имуществена санкция, като бъде определена такава в законоустановения минимум от 1 500 лв.

В съдебно заседание касаторът не се представлява. От процесуалния му представител адв. А. е постъпила молба, в която заявява, че поддържа касационната жалба и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – дирекция „Инспекция по труда“-С. – в съдебно заседание се

представлява от юрк. П., който оспорва касационната жалба и моли тя да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Ю., който счита решението на СРС за правилно и моли то да бъде потвърдено.

Административен съд София – град, I касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е неоснователна.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд установил, че на 21.01.2021 г. била извършена проверка на място в строителен обект - триетажна жилищна сграда с гаражи и подземен гараж УПИ IX 742, 743, кв. 37, находящ се в местност „В. ВЕЦ С.“, [населено място]. В обекта било заварено да полага труд лицето М. П.. Предоставена му било да попълни саморъчна декларация, в която декларирал, че работи като „електротехник“ с работно време от 08:00 ч. до 17:00 ч. и има сключен трудов договор с [фирма]. Било изискано от лицето да представи удостоверение за придобита квалификационна група по безопасност при работа по електрообзавеждане с напрежение до 1 000 V, като представеното такова било с изтекъл срок. Поради това П. бил отстранен от работа на основание чл. 404, ал. 1, т. 5 КТ.

Проверката продължила по документи в ДИТ-С., като в хода ѝ от страна на [фирма] бил представен договор, сключен с [фирма] за възлагане на ел. работи в горепосочения обект, който обаче не бил подписан от страна на [фирма]. Изискана била информация от [фирма], при което управителят му декларирал писмено, че в периода на извършената проверка М. П. бил в платен отпуск, че [фирма] няма сключен договор за обекта, в който се е намирал, и че не е бил изпращан там от работодателя.

При приключване на проверката на 03.02.2021 г. бил изготвен Протокол изх. № ПР2102483/03.02.2021 г., в който контролните органи описали констатираните обстоятелства, в това число установеното във връзка с М. П. на място в строителния обект на 21.01.2021 г., и впоследствие, след допълнително приобщените писмени материали.

На същата дата - 03.02.2021 г., след като приключила проверката, в присъствието на двама свидетели и управителя на [фирма], бил съставен срещу дружеството АУАН № 22-007256/03.02.2021 г. АУАН бил предявен и връчен на управителя, който го подписал без възражения.

Въз основа на АУАН било издадено Наказателно постановление № 22-007256/23.02.2021 г.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Съставеният АУАН и издаденото НП отговарят на изискванията на чл. 47 и чл. 52 от ЗАНН. Същите са издадени от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила.

Наредба № 7 от 23.09.1999 г. определя минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд, които по смисъла на § 1, т. 9 от ДР на Закона за

здравословни и безопасни условия на труд са най-малките допустими изисквания за опазване на здравето на работещите и осигуряването на тяхната безопасност при работа. В чл. 11, ал. 1 от Наредба № 7 от 23.09.1999 г. е въведено изискване към работодателите да оградят територията на предприятието и/или да предприемат други мерки за ограничаване достъпа на външни лица. Това означава не само да се постави ограда, а да се извършат действия, чрез които да се отнеме възможността на външни лица да посещават работната територия и да ползват работното оборудване. Неконтролираният достъп на лица, които не са инструктирани за безопасна работа, винаги създава рискове както за живота и здравето на работещите в предприятието, така и за самите външни лица.

В разглеждания случай е безспорно, че [фирма] има качеството на работодател по смисъла на § 1, т. 8 от ДР на Наредба № 7 от 23.09.1999 г. във вр. с § 1, т. 2 от ДР на ЗЗБУТ. Безспорно е и че е допуснал в работната зона лице, което не е в трудово или гражданско правоотношение с дружеството, следователно е външно лице. Предоставянето на достъп на външно лице до работната територия и до работното оборудване е форма на неизпълнение на задължението за ограничаване достъпа на външни лица по чл. 11, ал. 1 от Наредба № 7 от 23.09.1999 г., поради което касационният състав приема, че описаното в АУАН и НП нарушение е безспорно доказано.

Съгласно чл. 413, ал. 2 от КТ, работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. В случая, определената имуществена санкция е ориентирана към законоустановения минимум, поради което не следва да бъде намалявана.

Касационният състав споделя изцяло мотивите на СРС за неприложимост на чл. 415в от КТ. С допускането на лицето до работа е била създадена реална опасност за живота и здравето на работещите в обекта лица. Допуснатото нарушение е отстранено, но това е станало, въз основа на акт на контролните органи, извършили проверката, а не по инициатива на наказаното лице.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, определени на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, I касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 07.07.2021 г. по НАХД № 3652/2021 г. на СРС, НО, 95 състав.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], бул. „Ц. Б. Ш О.“ № 128, представлявано от управителя Я. Г. П., да заплати на ДИТ-С. сумата от 80 лв. /осемдесет/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.